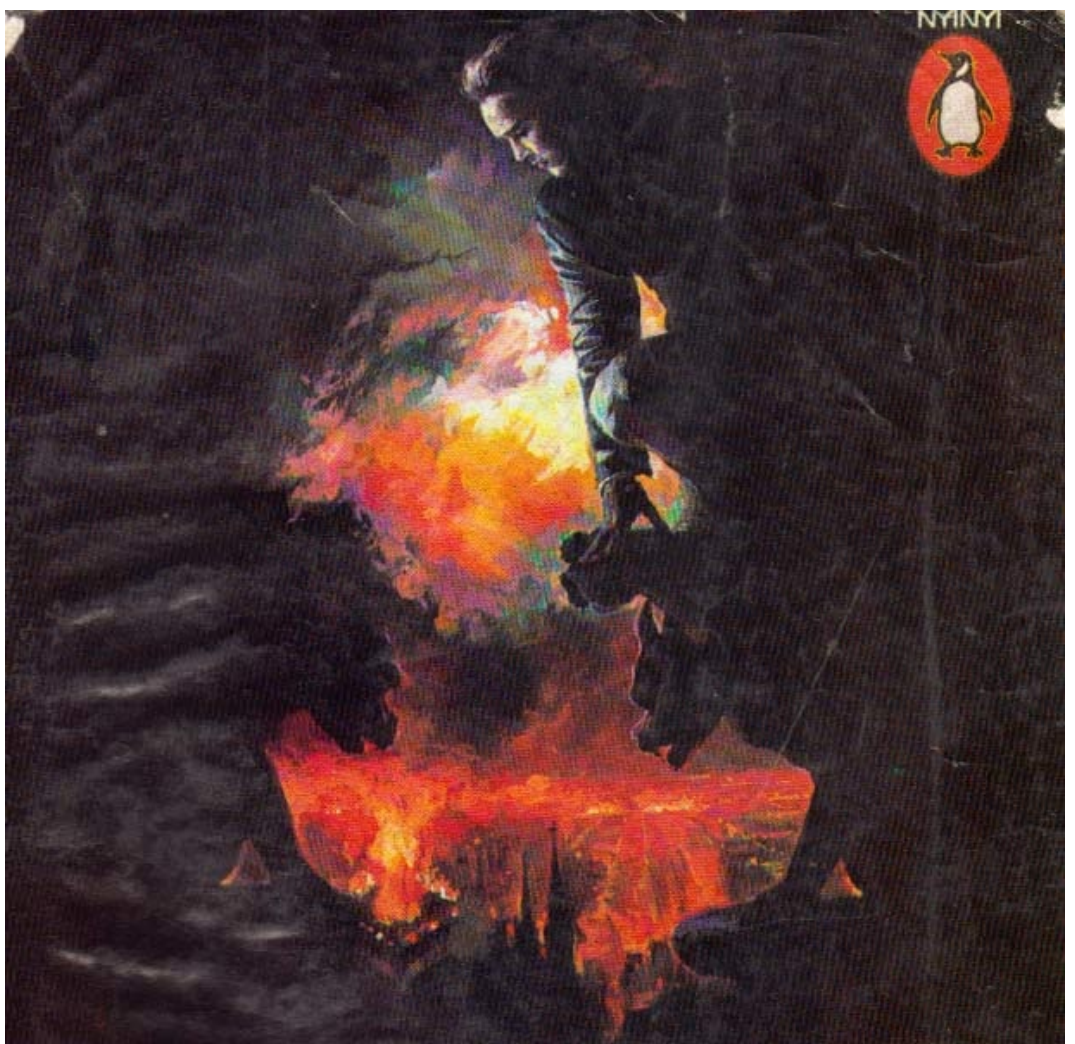

NYINYI

မင်းမြတ်သူရ

ဘားပုလင်းမင်းအောင် ၊ ဖြေမင်းသမီး

နိဒါန်း

လောကမှာ သက်သီးဆုပ်ထားတဲ့ လူတွေ အားလုံး ကြောက်ရွံ့သူတွေ ပဲ။
လက်ဝါးဖြန့်ထားတဲ့ လူတွေ ဟာ ရဲဝံ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ကြောက်ရွံ့သူတွေ ဟာ မာန်တွေ
တင်းထားတယ်။ ထိုးနှက်တိုက် ခိုက်တယ်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။
ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတယ်။ ရဲဝံ့သူတွေ ဟာ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ရဲဝံ့သူတွေ ဟာ
သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မေတ္တာထားနိုင်တယ်။ ခွင့်လွှတ်နိုင် စွမ်းရှိတယ်။ စွန့်လွှတ်
အနစ်နာခံရတယ်။

တစ်နေ့ သ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မေက ဦးရှင်ကြီးတင်ချင်သည်ဟု ပူဆာနေသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်ကွပ်ထဲတွင် ဟိုနေရာစပ်စပ် သည်နေရာစပ်စပ် ပါလေ့ရှိသော ဦးပေါစီ
ဆိုသည့်အဘိုးကြီးကို အပူ ကပ်ရလေ၏ ။ ဦးပေါစီက..

“မုန့်ဆန်းဝယ်ရမယ်၊ အုန်းသီးဝယ်ရမယ်၊ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကွမ်းရာဝယ်ရမယ်၊
လက်ဖက်လည်း ဝယ်ရမယ်၊ အဲ..သပြေညွန့်နဲ့ အမွှေးတိုင်လည်း ဝယ်ရဦးမယ်၊
အုန်းရွက်ကိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ငါ နူးလာခဲ့မယ်၊ လောလောဆယ် ငါ့ကို
ငွေတစ်ကျပ်ပေးရမယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်းတို့ ငွေတစ်ကျပ်ပေးကာ ကျောက်မြောင်းဈေးသို့ ပြေး၍
အထက်ပါပစ္စည်း များ ကို ဝယ်ယူရလေ၏ ။အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ၌ လည်း
မနားရသေးဘဲ ဦးပေါစီခိုင်သော အလုပ်များ ကို လုပ်ရလေ၏ ။

ဦးပေါစီကြီးက အုန်းသီးကို အခွံခွာခိုင်းသဖြင့် အခွံခွာရလေ၏ ။ ပြီးနောက်
အုန်းရည်ကို ဖန်ခွက် ဖြင့် ခံရ၏ ။ အုန်းသီးကိုလည်း ခြစ်ရ၏ ။ ဦးရှင်ကြီး
တင်ချင်သည်ဆိုသော မေကမူ သနပ်ခါးခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးလိမ်း၍ ဦးပေါစီကြီးနှင့် အပြိုင်
ကျွန်ုပ်အား သြဇာပေး၍ နေလေ၏ ။

အလုံးစုံကို ပြင်ဆင်ပြီးသော အခါ ဦးပေါစီကြီးက နတ်စင်ပေါ်သို့ ပသမည် ပစ္စည်းများ ကို တင် လေ၏ ။ ပြီးနောက် လွန်စွာ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့်

“ပုလဲငွေမို့ သဲရေစို့ ပဲရွှေမြို့၊ အပိုင် အောက်ခရိုင်၌ ကျောက်တိုင်ဘက်နေမင်းအထိ ရေစာရင်းညှိလိုက်တော့ ရေကင်းအထိ ပိုင်ပေသော ဦးရှင်ခင်ဗျာ”

အစချီကာ ဦးရှင်ကြီးအား ပင့်လေ၏ ။ ဦးရှင်ကြီးကြွလာသော အခါ ရိုသေစွာ ရိုခိုးကန်တော့၍ လို အပ်သော ဆုကို တောင်းကြ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ရပ်ကွက်ထဲရှိ မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမကလေးများ သည် နတ်စင်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပသမည် ပစ္စည်းများ ကို လုယက်ရန် ကြံစည်လေရာ ကလေးများ အား အနူးအညွတ်တောင်းပန်၍ မုန့် ဆန်းများ ကို ခွဲဝေပေးရလေ၏ ။

အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေများ သို့လည်း လှည့်လည် ပို့ဆောင်ရလေ၏ ။ ဦးရှင်ကြီး တင်ပြီးသော အခါ ဦးပေါစီက နတ်စင်ကို ပြန်လည်ယူဆောင်သွားပြီး

“ဝါထွက်ရင် တစ်ခါတင်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ဒီတစ်နှစ် လူး လာဘ်လာဘပေါကြွယ်ဝမယ်၊ အဲဒီ ကျရှင် ငါ့ကို ပင့်ခတစ်မူး ပိုပေးရမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွှန်လန်းစွာ ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။ မေသည် ဦးပေါစီကြီး၏ စကားကို နားထောင်၍ ပီတိ ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ၏ ။ ကျွန်ုပ်က

“လာဘ်လာဘ ပေါမပေါတော့ မသိဘူး မေရေ၊ လောလောဆယ် ငွေ ငို/- ထွက်သွားပြီ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မေက မျက်စောင်းထိုး၍

“ကိုကိုနော်၊ ဘာနောက်တာလဲ၊ ဒါ မေတို့ ဘက်က ရိုးရာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အိမ်နီးချင်းများ ကို ပေးပြီးနောက် မုန့်ဆန်းများ စွာ ကျန်သေးသဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို သတိရကာ မုန့်ဆန်းနှင့် ငှက်ပျောသီးများ ကို ချို

ငိုထဲသို့ ထည့်၍ ၎င်းနေထိုင် ရာ အမှတ်(၇) အသော ကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဂန္တီရစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေသော ကိုမင်းအောင်ကို တွေ့ ရလေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့်

“လာဗျို့ ၊ အိုင်ပီအိမ်မှာ ဦးရှင်ကြီးတင်တယ် မှတ်တယ်”

ဟု အတတ်ဟောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ မေတို့ ဘက်က ရိုးရာ ဖြစ်လို့ ဝါဝင်ဝါထွက်တိုင်း တင်နေကျဗျ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်လက်မှ ချိုင့်ကိုယူ၍

စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး

“မြန်မာ့ဓလေ့မှာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု နှစ် မျိုး ရှိတယ်ဗျ ပထမတစ်မျိုး က ကြည်ညိုလေးစားလို့ ရှိခိုးပူဇော်တဲ့ ကိုးကွယ်မှု မျိုး ၊ ရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘဆရာတွေ ကို ကိုးကွယ်တဲ့ ကိုးကွယ်မှု မျိုး ပေါ့ဗျာ၊ ဒု တိယတစ်မျိုး ကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားပြီး ပူဇော်သတဲ့ ဓလေ့မျိုး ဗျ၊ ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားပြီး ပူဇော်ပသတာကို ရိုးရာကိုးကွယ်တယ်၊ ရိုးရာတင်မြှော က်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ကိုမင်းအောင် ပြောမှပဲ ရိုးရာကိုးကွယ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းတော့တယ်၊ ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ အကြောင်း ရှင်းပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို မီးညှိ၍

“အထက်အညာမှာ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်နဲ့ လွတ်တဲ့အိမ် မရှိသလို အောက်ပြည်အောက်ရွာ မှာ လည်း ဦးရှင်ကြီးနဲ့ လွတ်တဲ့အိမ် ရှားတယ်ဗျ၊ ဦးရှင်ကြီးဟာ အတွင်း : ၃၇ ၊ အပြင် ၃၇ နတ်စာရင်းမှာ မပါပေမယ့် သူတော် ကောင်းနတ်ဗျ သူ့ကို

ပူဇော်ပသတုံ ပစ္စည်းအားလုံးက သက်မဲ့ပဲ၊ ဦးရှင်ကြီးကို ဝါတွင် သုံးလကလွဲရင် ကျန်ကိုးလမှာ မနက်၊ ည တင်မြှောက်နိုင်တယ်၊ အိမ်တွင် မှာ တင် လို့တော့ မရဘူးဗျ၊ နတ်စင်ကို အိမ်တံစက်မြိတ်နဲ့ လွတ်အောင်ထားရတယ်၊ နတ်စင်ဆောက်ချင်ရင် ဝါးလုံးတစ်လုံးရဲ့ ထိပ်ပိုင်းကို လေးစိတ်ခွဲဟထားပြီး အနံ့နှစ် ပေ အလျားနှစ် ပေလောက်ရှိတဲ့ ကပ်ကျံတစ်ခုယက်ပြီး ဝါးအခွပေါ်တင်လိုက်ရင် နတ်စင် ဖြစ်တာပါပဲဗျာ၊ ဒါ အရိုးဆုံး အရင်းဆုံးနတ် စင်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချဲ့ချင်တဲ့သူတွေ က ချဲ့ထွင်လိုက်တဲ့အတွက် နတ်စင်အထက် ထောင့်လေးထောင့် မှာ အုန်းရွက်နဲ့ သပြေညွန့်တွေ စိုက်လာတယ်။ ဒါကို မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ အောက်ပွဲဆိုပြီး ထွင် လိုက်သေးတယ်ဗျ၊ အကြောင်းပြချက် ကတော့ ဦးရှင်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေ စားဖို့တဲ့၊ ဒီ ထက်ပိုပြီး ချဲ့ချင်တဲ့သူတွေ က နတ်စင်ကို အနီးရောင် ဆေးသုတ်တယ်၊ ပို၍ ပို၍ ချဲ့ထွင်သူများ က မိခင်ချောင်းစီးပြီး စောင်းပိုက်ထားတဲ့ ဦးရှင်ကြီးရုပ်ကို ထွင်လိုက်ကြတယ်ဗျ၊ ရယ်စရာကောင်းတာက အချို့ နတ်ရုပ်တွေ မှာ မိခင်ချောင်းမစီးဘဲ ကျားစီးထားပြန်တယ်၊ ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့စာ ကတော့ ရတနာပုံ သတင်းစာ စကားပြေမျိုး ဗျ၊ များ သော အားဖြင့် ဇာတ်ကျစာရေး ဆရာတွေ နဲ့ ကွပ်စိပ်ဆရာတွေ လက် စွမ်းပြပြီး ရေး လေ့ရှိတယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဦးရှင်ကြီးအကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“လူတိုင်းသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းမို့ အတိုချုပ်ပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ပဲခူးနယ် စည်တီးရွာမှာ မောင်ရှင်ဟာ မိခင်မုဆိုးမကြီးကို စောင်းပညာနဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုတယ်ဗျ၊ အရွယ်ရောက်လာတော့ ရှင်ပြုဖို့ ငွေလို တာနဲ့ မိန်းမလှကျွန်းကို သစ်ခုတ်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်သွားတယ်ဗျာ၊ ကျွန်းကိုရောက်လို့ သစ်ခုတ်နေစဉ် မောင်ရှင် လှေစောင့်ကျတဲ့နေ့မှာ စောင်းတီးလိုက်မိတယ်၊ မောင်ရှင်တို့ ပြန်မယ့်နေ့မှာ စောင်းသံကို စွဲလမ်းတဲ့ နာနာဘာဝ ညီအစ်မလေးယောက် က လှေကိုဆွဲထားတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ လှေသားတွေ ကို ရေ စာကျွေးဖို့ မဲလိပ်ချတဲ့အခါ မောင်ရှင် တစ်ယောက် တည်း ၃ ကြိမ်မဲကျတဲ့အတွက် ရေထဲကို

ပစ်ချလိုက်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အရှင်လတ်လတ် နတ် ဖြစ်သွားပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထို့နောက် ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး ဖွာရှိုက်ကာ မီးခိုးငွေ့များ ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး

“ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ လူသားတိုင်း လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က ရတနာသုံး ပါးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ကို ဦးရှင်ကြီးတင်တဲ့နေရာမှာ သုံးနှုန်းတာ သတိပြုသင့်တယ်၊ ဦး ရှင်ကြီးနတ်စင်ကို ‘ကျောက်ဆောင်’ တဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာကို ဆွမ်း တဲ့၊ စားပါ သောက်ပါ၊ သုံးဆောင်ပါလို့ ဆိုရမဲ့အစား ဘုဉ်းပေးပါလို့ ဆိုနေကြတယ်ဗျာ ဒါဟာ သတိပြုရမယ့် အချက်ပဲ”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောလိုက်လေတော့၏ ။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မုန့်ဆန်းများ ကို ချိုင့်ထဲမှပန်းကန်ပြားသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီး

“အိုင်ပီ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ကို ကွမ်းခြံဘူတာကြီး လိုက်ပို့ပါဦးဗျာ၊ အုတ်ဖိုဘက်ကို ခရီးထွက်စရာရှိတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“အရေး ကြီးလို့လား ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“အုတ်ဖိုဘက်ကရွာတွေ မှာ ဓားပြခေါင်းဆောင်

ပတ္တမြားမောင်မောင် ဆိုတဲ့လူဟာ အတော် သော င်းကျန်းနေတယ်ဗျာ ဒီလူဟာ သူရသတ္တိလည်း ရှိတယ်၊ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်နဲ့ လည်း ပြည့်စုံ တယ်၊ ပုလိပ်အဖွဲ့က လက်မြှောက်ထားရတဲ့ သူပဲ၊ သူဟာ သူခိုးကြီးငတက်ပြားလိုမျိုး ဗျာ လူချမ်းသာတွေ ကို ဓားပြတိုက်ပြီး ဆင်းရဲသားတွေ ကို ဝေခွဲပေးလေ့ရှိတယ်၊ ဓားပြတိုက်ရုံဆို ကျုပ်က

မျက်စိမှိတ်နေလို့ ရပါတယ်ဗျာ၊ ခက်တာက အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်က လူဆိုးလူသွမ်းတွေ ကို သူ့နည်းသူ့ ဟန်နဲ့ အပျောက်ရှင်းပစ်နေတာဗျာ၊ လူသတ်မှု ကျူး လွန်နေတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ပုလိပ်အဖွဲ့က လိုက်ရင် ပဲခူး ရိုးမထဲကို ခြေရာဖျောက်သွားလေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ပတ္တမြားမောင်မောင်၏ သတင်းကို နားထောင်၍ ကျောထဲတွင် စိမ့်သွားပြီး

“အဖော်လိုက်ဖို့ လိုသေးသလား ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“မလိုက်ပါနဲ့ ဗျာ၊ အန္တရာယ်များ ပါတယ်၊ အဆင်မသင့်ရင် တောအောင်းသင့် အောင်းရမှာ ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ အေးမြသွားလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် အုတ်ဖိုသို့ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးပေါ်ဦး ရောက်လာပြီးလျှင်

“စီအိုင်စီမှာ အမှု လေးတွေ ပါးတုန်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရအောင်ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဂင်ဇာဟိုတယ်၌ ဘီယာသွားသောက်ကြလေ၏ ။

ဟိုတယ်ပန်ကာအောက်၌ သော့ တံဆိပ်ဘီယာနှင့် ဒိန်ခဲကိုဝါး၍ အရသာခံရုံဖြင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကိုအောင်ထွန်းရေ တရုတ်တန်းမှာ လေးကောင် ဂျင်သွားထိုးရအောင်”

ဟု ဆွယ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါ၍

“ပိုက်ဆံမပါဘူးဗျာ အိတ်ထဲမှာ ငွေ ၂ ကျပ်ပဲရှိတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ဘောင်းဘီအိတ်ကို

မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ခင်ဗျား ဘောင်းဘီအိတ်ကြီးက ဖောင်းနေတာ ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

ဟု မသင်္ကာသလို မေးမြန်းလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ဒါတော့ ထိလို့မရဘူးဗျာ မေက ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဝယ်စုနေကျ ဒီလ

မေ့အတွက်ရွှေဒင်္ဂါးနှစ် ပြားဝယ်ဖို့ ငွေ ၃၅ ကျပ် ဖယ်ထားတာ”

ဟု ငြင်းဆန်သော်လည်း ဦးပေါ်ဦးကြီးက လေးကောင်ဂျင်ထိုးရန်

တကျီကျီပူဆာနေသဖြင့် အပျော်အပါး ဝါသနာထုံသော ကျွန်ုပ်မှာ သူ့နောက်သို့ ပါချင်ချင် ဖြစ်လာပြီး

“ကဲ...ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

ဟု ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မေးမြန်းလေရာ ၎င်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့

မွှေနှောက်ရှာဖွေ၍

“ရှစ်ကျပ်နဲ့ တစ်မူး ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ် ယောက် ပေါင်းရင် ငွေဆစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ ငွေတစ်ဆယ်နဲ့

ပဲ ကစားကြတာ ပေါ့၊ ရွှေဒင်္ဂါးဝယ်ဖို့ထားတဲ့ ငွေကိုတော့ တတ်နိုင်သမျှ မထိဘဲ ထားမယ်ဗျာ၊ သဘောတူလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“တူတာပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ”

ဟု ထောက်ခံသဖြင့် တရုတ်တန်းသို့ ချီတက်ခဲ့ကြလေ၏။ တရုတ်တန်းရှိ ကလပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ် ဦးသည် ငွေတစ်ဆယ်ကို အရင်းတည်၍ လေးကောင် ဂျင် ကစားကြရာ တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ပါသမျှငွေ ကုန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကစား၍ အားမရသေး သော် လည်း ရွှေဒင်္ဂါးဝယ်ရန်ထားသော ငွေကို မထိလို၍

“ပြန်မယ် ဦးပေါ်ဦး၊ တော် လောက်ပြီဗျာ”

ဟု ဆိုလေရာ ဦးပေါ်ဦးက

“မပြန်ချင်သေးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်၊ ရှုံးရင် ကျပ်လည်း တစ်ဝက်ခံ မယ်ဗျာ”

ဟု မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ငွေ ၃၅ ကျပ်ကိုထုတ်၍ ကစားပြန်ရာ မကြာမီအချိန်အတွင်း မှာ ပင် ပါသမျှငွေ တက်တက်ပြောင်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက တက် ခေါက်၍

“တောက်...ဆိုးလိုက်တဲ့ကံဗျာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦးသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကလပ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြရာ တံခါးပေါက်သို့ ရောက် သည်နှင့် ဦးပေါ်ဦးက

“အနာမခံနိုင် ဘူးဗာ၊ ပြန်စရိတ် တောင်းမယ်”

ဟု ပြောကာ ပြန်စရိတ်ပေးသော တရုတ်ထံသို့ သွားလေ၏။ တရုတ်ကလပ်များ ၏ ထုံးစံမှာ ရှုံးသော သူများ အား ငွေ ၁၀၀ ကျပ်လျှင် ပြန်စရိတ် ၁၀ ကျပ် ပြန်ပေးလေ့ရှိ၏။ ဦးပေါ်ဦးက တရုတ်အား ၃၅ ကျပ်ရှုံးသည်ဆိုသဖြင့် တရုတ်က ၄ ကျပ်ပြန်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦးသည် ငွေ ၄ ကျပ်ကိုငြိ၍ ကလပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားဆီ သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ တိုက်ရိပ်တစ်ခုကိုခို၍ ဗေဒင်ဟောသော ဂျူး အဘိုး ကြီးတစ်ဦးက

“ဗေဒင်မေးမလား လူကလေး”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဂျူး အဘိုးကြီးကိုကြည့်၍

“ဒီနေ့ ဘာလို့ ဒီလောက် ကံဆိုးလဲ မသိဘူး၊ ဗေဒင်မေးကြည့်ရအောင်ဗျာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ဗေဒင်မေးရန် သဘောတူလိုက်လေ၏ ။ ဂျူး အဘိုးကြီးသည် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများ ဖြင့် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်၏ ။ သူ၏ အရှေ့တွင် အပြာရောင် ကတ္တီပါစတစ်စရှိ၏ ။ ထိုအစပေါ်တွင် ဖဲချပ်ကဲ့သို့သော သစ်သားပြားကလေးများ ရှိ၏ ။ ဦး ပေါ်ကြီးက

“ဒီမှာ ကျုပ် တစ်ခွန်းတည်း မေးချင်တယ် ရမလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂျူး အဘိုးကြီးက ပြူး ကျယ်သော မျက်လုံးများ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦးကို ကြည့်၍

“ရပါတယ်၊ မေးပါ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးက..

“ကဲ..ဒါဆို မေးမယ်၊ ဒီနေ့ လေးကောင်ဂျင်ကစားရင် နိုင်မှာ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဂျူး အဘိုးကြီးသည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို နားထောင်၍ အပြာရောင် ကတ္တီ ပါစပေါ်တွင် တင်ထားသော သစ်သားပြားကလေးကို ရှေ့သို့တိုး၍

“ဒီသစ်သားပြားကလေးတွေ ကို လူကလေးလက်နဲ့ မွှေလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သစ်သားပြားကလေးများ ကို ကတ္တီပါစပေါ်တွင် မှောက်ထား၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက သစ်သားပြားများ ကို မွှေနှောက်လိုက်ပြီးသော အခါ ဂျူး အဘိုးကြီးက စက်ဝိုင်းပုံဖြန့်စီလိုက်၏ ။ ပြီး နောက် သစ်သားပြားတစ်ပြားကို ကောက်လှန်လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ လေးကောင်ဂျင် ကစားရင် နိုင်ကို နိုင်ရမယ်”

ဟု ပိုင်နိုင်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား..လွဲပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက် ဂျင်ပိုင်းမှာ ဒီနေ့ ၄၅

ကျပ်တောင် ရှုံးခဲ့တယ်၊ အခု တရုတ်ဆီက လမ်းစရိတ် ၄ ကျပ်တောင်းပြီး ပြန်လာတာ”

ဟု လှောင်ပြောင်လေ၏ ။

ဂျူအဘိုးကြီးကမူ ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကို တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ

“ကျုပ်ကို ဗေဒင်ဟောခ တစ်မူးပေးပြီး ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ကစားပါ၊ ဒီနေ့ လူကလေး နိုင်ကိုနိုင်မှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးကမူ ဂျူး အဘိုးကြီး၏ စကားကို ယုံဟန်မရှိဘဲ ၎င်းအား ဗေဒင်ဟောခ တစ်မူးပေး၍ ပြန်ခဲ့လေ၏ ။ လမ်းသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်က

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဂျူး အဘိုးကြီးဟောတာ ယုံချင်သလိုပဲ ကျုပ်တို့ ကလပ်ကို ပြန်သွားပြီး ကစားကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးက

“တော် ပါတော့ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင် တရုတ်က ပြန်စရိတ်တောင် ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ၊ လမ်းဘေးကဗေဒင်ကို မယုံစမ်းပါနဲ့ ဗျာ”

ဟု တားဆီးလေ၏ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကမူ ကလပ်သို့ပြန်၍ ကစားရန် စိတ်အားထက်သန်နေ သဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးမှာ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ လိုက်ရရှာ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦး ကလပ်သို့ပြန်ရောက်သော အခါ ပြန်စရိတ် ထုပ်ပေးသော တရုတ်က အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏ ။ အချို့ သော လူများ သည် ပြန်စရိတ်ထုတ်ပြီး အိမ်သို့ မပြန်ဘဲ လောင်းကစားပိုင်းသို့ ပြန်ဝင်လေ့ရှိသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ ကလပ်များ ၏ ထုံးစံမှာ ပြန်စရိတ်ကို နှစ်

ကြိမ်ထုတ်ပေးလေ့မရှိပေ။ ကစားပိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်က

“ဦးပေါ်ဦး...ခင်ဗျားကို ဂျူး အဘိုးကြီးက နိုင်မယ်လို့ ဟောလိုက်တာဗျ၊ ခင်ဗျား ထိုးဗျာ”

ဟု တိုက်တွန်းလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဗေဒင်ကို မယုံသူ ဖြစ်၍ နောက်တီးနောက်တောက်ဖြင့်

“အသီးမှာ သရက်၊ အသားမှာ ဝက်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဝက်ပဲထိုးမယ် ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ငွေ ၄ ကျပ်ကို ဝက်ပေါ်တွင် အောထိုးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဟေ့လူ..နည်းနည်း စီ ထိုးပါဗျာ”

ဟု တားဆီးလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက

“မြန်မြန်ကုန်တော့ မြန်မြန်ပြန်ရတာ ပေါ့ဗျာ”

ဟု စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏ ။

တရုတ်က ဂျင်ကိုဖုံးထားသော ခွက်ကို ဖွင့်လိုက်သော အခါ ဝက်ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦးသည် ပျော်ရွှင်သွားလေ၏ ။ ဤကဲ့သို့ တစ်လုံတည်း အောထိုး၍ တိုက်လျှင် ၃ ဆ အလျော်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငွေ ၁၂ ကျပ်အလျော်ရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံများ ကိုရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီ

“ဂျူး အဘိုးကြီး ဗေဒင်ဟောတာ မှန်နေပြီဗျ၊ ကဲ..ဦးပေါ်ဦး ထိုးဦးဗျာ”

ဟု အားပေးလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက

“ကျုပ်ခုနထိုးတာ စိတ်ရှူးပေါက်သလို ထိုးလိုက်တာဗျ၊ စဉ်းစားထိုးရင် ရှုံးချင်ရှုံးဦးမယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဒါဆိုလည်း စိတ်ရှူးပေါက်သလို ထိုးဦးဗျာ”

ဟု မြော ကံပင့်ပေးပြန်၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက ခေါင်းညိတ်၍ အခြားသော ဖား၊ ကြက်၊ ငါးရှဉ့် စသော ဇယားကွက်များ ကို မထိုးဘဲ ဝက်တစ်လုံးတည်း အောတိုက်၍ လူမိုက်ဆန်ဆန် ငွေ ၁၂ ကျပ်လုံး ထိုး လိုက်ပြန်၏ ။ ဦးပေါ်ဦး ထိုးပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေ၏ ။

ဒိုင် ဖြစ်သူ တရုတ်မှာ လည်း ဦးပေါ်ဦးကို သတိထားကြည့်နေပြီ ဖြစ်၏ ။

ထို့နောက် တရုတ်က ဂျင်ကိုလှည့်၍ အဖုံးဖွင့်လိုက်ရာ ဝက်ပင်ထွက်လာသဖြင့် ထိုးသားအားလုံး မကျေမချမ်းဖြင့်

“ဝက်ပဲ ထွက်တယ်ကွာ”

ဟု ညည်းညူကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦး မျက်နှာမှာ မူ ပျားရည်ဆမ်းသည်နှယ် လန်းဆန်းသွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငွေ ၃၆ ကျပ်တိတိ အလျော်ရလိုက်ပြန်၏ ။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ...အရင်းရတော့မယ် ဦးပေါ်ဦး၊ လုပ်ဦးဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ငွေ ၃၆ ကျပ်ကိုကိုင်၍ အခြားသော ဇယားကွက်များ ကို မျက်လုံးဝေကြည့် လိုက်ပြီးမှ ဝက်ဇယားပေါ်တွင် ငွေ ၃၆ ကျပ်ကို တင်လိုက်ပြန်၏ ။

ဦးပေါ်ဦး ထိုးပုံကို တစ်ဝိုင်းလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏ ။

ထိုသားအများ စုကမူ

“ဒီလူ ကုန်တော့မယ်၊ ဝက်နှစ် ကြိမ်ထွက်သွားတာ အတော် တိုက်ဆိုင်လို့ ထွက်တာ၊ သုံးကြိမ်တော့ မထွက်နိုင်ဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ထိုနည်းတူ ခံစားနေရ၏ ။

တရုတ်က ဂျင်ကိုဖုံးထားသော ခွက်ကိုဖွင့်ရန် ပြင်သော အခါ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိ၏။ တရုတ်က

“လက်ရှောင်..ဖွင့်တော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ခွက်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ဝက်ပင်ထွက်လာသဖြင့် တစ်ပိုင်းလုံး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ဦး ပျော်မိသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့၊ ၄၄ ၁၀၈ ကျပ်တိတိ အလျော်ရလိုက် လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်မော၍

“တော် ပါတော့ဗျာ၊ တရုတ်စကားပုံရှိတယ်၊ ကြားဖူးလား ကံဆိုတာ သုံးကြိမ် သုံးခါထက် ပိုမ ကောင်းနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ကျေနပ်ကြပါစို့။”

ဟုဆိုကာ အနိုင်နှင့် ပိုင်း၍ တရုတ်ကလပ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကလပ်အပြင်သို့ ရောက်သော အခါ ဦးပေါ်ဦးက

“ဂျူး အဘိုးကြီးက သစ်သားပြားလေးတွေ မွှေနှောကပ်ပြီး ဟောတာ မှန်လိုက်တာဗျာ၊ သူ့ကို မထေမဲ့မြင်လုပ်ခဲ့မိတာ ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

တိုက်အရိပ်ကွက်လပ်သို့ ရောက်သော အခါ ဗေဒင်ဆရာ ဂျူး အဘိုးကြီးကြီးကို မတွေ့ ရတော့ပေ။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ မုန့်ရောင် :သော တရုတ်လူငယ်လေးအား မေးမြန်းလေရာ ဂျူး အဘိုးကြီး ကို ဤတစ်ကြိမ်သာမြင်ဖူးကြောင်း ပြောလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဂျူး အဘိုးကြီး၏ ဗေဒင်ကို လွန်စွာ ယုံကြည်နေသဖြင့် နောက် ရက်များ တွင် ဤနေရာသို့ လာရောက်ရှာဖွေသော် လည်း ဂျူး အဘိုးကြီးကို မတွေ့ ရတော့ပေ။

မှတ်ချက်။။ ဂျူး အဘိုးကြီးဟောသော ဗေဒင်ကို ရွန်းဗေဒင်ဟုခေါ်ပါသည်။

ခရစ်နှစ် တစ်ရာစုခန့်က ယူတန်လူမျိုး များ သည် ရွှန်းဟုခေါ်သော အက္ခရာများ ကို အသုံးပြု ခဲ့ပါသည်။ ထိုခေတ် က ဗေဒင်ပညာရှင်များ သည် ရွှန်းအက္ခရာများ ကို အသုံးပြု၍ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ကြ၏ ။ ရွှန်းဗေဒင်ဟော ပုံမှာ ရွှန်းအက္ခရာများ ကို သစ်သား (သို့)ကြေး၊ငွေ၊ ရွှေချပ်များ တွင် ထွင်းထုရပါသည်။ ထို့နောက် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ရွှန်းအက္ခရာပါ အချပ်များ ကို မှော က်ထားရပါမည် ။ ဗေဒင်မေးသူကို အချပ်များ အား မွေနှောက်ခိုင်းပြီး စက်ဝိုင်းပုံပြန်စီရပါသည်။ ဗေဒင်ဟောသူသည် ၎င်းတို့ကို လှန်ကြည့်၍ အဟောထုတ်ရပါသည်။ ရွှန်းအက္ခရာပါအချပ်များ သည် တစ်ချပ်နှင့် တစ်ချပ် ဆက်စပ်မှု ရှိပါသည်။ ရွှန်း အက္ခရာပါ အချပ်များ ကို များ သော အားဖြင့် ကပ်သဖွယ်၊ သစ်သားတုံးများ ဌ ထွင်းထုလေ့ရှိပါသည်။

(စာရေး သူ)

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ရောက်သော အခါ စုံထောက် မင်းကြီးက ခေါ်သည်ဆိုသဖြင့် ရင်တဒိတ် ဒိတ်ဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏ ။ ရုံးခန်းထဲ၌ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုတင်လှ၊ ဘီလပ်ပြန်ဆရာပွ စသော စုံထောက်များ သည် မင်းကြီးရှေ့တွင် တန်းစီလျက်ရှိလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းတို့နောက် တွင် ဝင်၍ တန်းစီလိုက်သော အခါ မင်းကြီးက

“မောင်မင်းတို့အားလုံး အသုံးမကျဘူး၊ မောင်မင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သိပ်ရှက်တယ်၊ ဗာရာဏသီမိုးမှော င်ဆိုတဲ့ သူခိုးက အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို စိန်ခေါ်နေပြန်ပြီ၊ စုံထောက်တွေ ဖြစ်ပြီး သူခိုး ကိုတောင် မိအောင်မဖမ်းနိုင်တော့ဘူးလား၊ မောင်မင်းတို့ကို ကျွန်ုပ် ပင်စင်ပေးလိုက်ရမလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဗာရာဏသီမိုးမှော င် ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဆာပုလင်းမင်းအောင်ကလည်း အုတ်ဖို ရောက်နေတယ်”

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။ ဗာရာဏသီမိုးမှော င်၏ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ

သိ၏ ။ သူသည် သူခိုးအတက်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏ ။
အင်္ဂလိပ်အစိုးရအားလည်း မကြာခဏ ဒုက္ခပေးလေ့ရှိ၏ ။

မိုးမှောင်သည် သူခိုး တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းမှု
ကုသိုလ်အလုပ်များ ကို ဘုရားလူ ကြီးကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်၏ ။ ခိုး၍ ရသော ပစ္စည်းများ ကို
မကြာခဏ အလှူအတန်းလုပ်၏ ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ များ ကိုလည်း ခွဲဝေပေးလေ့ရှိ၏ ။

ထို့ကြောင့် မြန်မာရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော သူခိုးကြီးတက်ပြားကဲ့သို့ပင်
ဖြစ်လေ၏ ။

ဗရာဏသီမိုးမှောင်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို တစ်ခါက ကောင်းစွာ
ဒုက္ခပေးဖူး၏ ။ ယင်းမှာ ဂျူဗလီဟောတွင် ပြသထားသော အိန္ဒိယပန်းချီဆရာကြီး ဒဗလျူ
အက်စ်ရာဘီ၏ ပေါင်တစ်ထောင်တန် ပန်းချီကားကြီးကို ခိုးယူခဲ့၏ ။ ထို့နောက်
ရွှေတိဂုံစေတီတော် သို့ ငွေသုံးထောင်လှူမှသာလျှင် ပန်းချီကားကို အကောင်းပကတိအတိုင်း
ပြန်ရမည် ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့၏ ။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ ကိုလည်း စာတစ်စောင်ပေးပို့၍
ထိုနေ့ည(၈)နာရီတိတိ အချိန်တွင် ဂျူဗလီဟောခန်းမသို့ ပန်းချီကားကြီး ပြန်ပို့ပေးမည် ။
သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းကြပါဟု စိန်ခေါ် ခဲ့၏ ။ သူသည် ပြောသည်အတိုင်းပင်
စုံထောက်ကျော်များ နှင့် ပုလိပ်များ ကို လှည့်စား၍ ပန်းချီကား ကြီးကို ဂျူဗလီဟောခန်းမသို့
ပြန်ပို့ပေးခဲ့၏ ။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ယုန်တောင်ပြေး
ခွေးမြောက်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏ ။ ယခုလည်း တစ်နှစ် ခန့် ပျောက်ကွယ်နေသော
ဗရာဏသီမိုးမှောင် ပြန်ပေါ်လာပြီဟု မင်း ကြီးကဆိုနေ၏ ။ စုံထောက်မင်းကြီးက
ဆက်လက်၍

“ဗရာဏသီမိုးမှောင်ဟာ စီအိုင်ဒီကို စိန်ခေါ်တဲ့ စာတစ်စောင် ရေး
ပို့လိုက်ပြန်ပြီ၊ မောင်မင်းတို့ ဖတ်ကြည့်ကြစမ်း”

ဟု ဆိုကာ စာတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ ပိုင်းဝန်းဖတ်ရှုကြည့်သော အခါ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို မြင်လေ၏။

“အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ ခပ်ညှည့်စုံထောက်များ သို့....

ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ အိန္ဒိယက မဟာရာဇာတစ်ဦးလာရောက်တည်းခိုတယ်လို့ သိရတယ်။ မဟာရာဇာနဲ့ အတူ ပေါင်တစ်သော င်းလောက်တန်တဲ့ ရှေးစိန်တုံးကြီးတစ်တုံးလည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီ စိန်တုံးကြီးကို ကျုပ်က မရရအောင် ခိုးယူပါမယ်။ သင်တို့ အစွမ်းအစရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို မိအောင်ဖမ်းကြ ပါ။ သင်တို့အားလုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။

မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး
ဗာရဏသီမိုးမော င်”

ထို့ကြောင့် ပင် မင်းကြီးဆွေဆွေ ခုန်နေခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ ။
စုံထောက်မင်းကြီးက ဆက်လက်၍

“ဗာရဏသီမိုးမော င်ရဲ့ အန္တရာယ်အတွက် မဟာရာဇာကြီးကို ဆက်သွယ်တဲ့အခါ မဟာရာဇာ က သူ့မှာ အင်မတန်ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သက်တော် စောင့် ၇ ယောက် တောင်ပါတယ်ဆိုပြီး ငြင်းလိုက် တယ်။ မဟာရာဇာက ဗာရဏသီမိုးမော င်အကြောင်း မသိသေးဘူး၊ မိုးမော င်ဟာ သက်တော် စောင့် ၇ ယောက် ကို ကောင်းကောင်းလှည့်စားသွားနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး မဟာရာဇာဟာ စော်ဘွားကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ အ ဖြစ်ကို လူသိမခံနိုင်ဘူး၊ သူဟာ ငွေအသုံးလိုနေတဲ့အတွက် မိုးကုတ် က သူ့ငွေကြီး တစ်ယောက် ဆီမှာ စိန်တုံးကြီးကို လာရောင် :တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို သတင်းစာသမား တွေ သိလို့မ ဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့က သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် လူကလေးတို့ အားလုံး ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကို သွားကြပါ။ ဟိုတယ်ကိုနေ့စဉ်လာတဲ့လူတွေ ကို ကြည့်ပြီး ဗာရဏသီမိုးမော င်ကို ရှာဖွေပါ။

ဗာရဏသီမိုးမောင်လို့ မသင်္ကာတဲ့သူတွေကို ဖမ်းဆီးပါ။ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မန်နေဂျာက လူကလေးတို့လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးပါလိမ့်မယ်။ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာ မဟာရာဇာရဲ့ အခန်းကလွဲ ရင် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ကြိုက်သလို ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်တယ်။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရောက်နေတဲ့ အုတ်ဖိုဂါတ်ကိုလည်း သံကြိုး ရိုက်ပြီး အမြန်ဆုံး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟု အာဏာကုန် လွှဲအပ်လိုက်လေတော့၏ ။ မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်ခွာခွင့် ရသော အခါ ကျွန်ုပ်က

“ကိုမင်းအောင် ပြန်လာရင်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့ဗျာ၊ ဗာရဏသီမိုးမောင်နဲ့ ဆားပုလင်း မင်းအောင် ဘယ်သူသာသလဲဆိုတာ သိရမှာ ပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဂျူဗဟီဟောက ပန်းချီကားကြီးခိုးတဲ့ အချိန်တုန်းကလည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင် နယ်ပြောင်းနေတဲ့ အချိန်ဗျာ ကံကြမ္မာက ကိုမင်းအောင်နဲ့ ဗာရဏသီကို မဆုံအောင် လုပ်ပေးနေတာ များ လားဗျာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏ ။ ဝီရိယကောင်းသော စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်၏ ။

အခန်း (၁)

ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သော အခါ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သီးသန့်ခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်၍ စုံထောက်များ အား လက်ဖက်ရည်၊ မုန့် စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပေ၏။ ပြီးနောက် ဟိုတယ်အပေးဆုံးထပ် သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်တစ်ထပ်လုံးကို မဟာရာဇာကြီးက ငှားရမ်းထားကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဒါဆို ဘာခက်လို့လဲဗျာ၊ အပေါ်ဆုံးကိုတက်တဲ့ လှေကားရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်မယ်ဗျာ၊ လှေကားပေါ်ကို မဟာရာဇာကြီးတို့ လူစုကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အတက်မခံဘူး”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှတို့ လူစုမှာ လည်း ဦးပေါ်ဦးကြီး၏ အကြံကို သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ..လှေကားထစ်တွေ မှာ ထိုင်စောင့်ကြမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င် မြေလျှိုး ပြီးမိုးပျံ့ရင်တောင် ကျုပ်တို့လက်က မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ရာထူးတက်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်ဗျ”

ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို နားထောင်၍

“ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတော့ ဆရာတို့ တက်ခွင့်မရှိဘူး၊ စောင့်ချင်ရင် အောက်ကပဲစောင့်ကြပါ၊ မဟာရာဇာကြီးက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် နဲ့ လူယုံ တစ်ယောက် ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခွင့်မပေးဘူး၊ ဒီနေ့တော့ မဟာရာဇာကြီး ခွင့်ပြုချက်ရလို့ အပေါ်ထပ် တက်ရတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သော အခါ လွန်စွာ ထွားကျိုင်းသန်မာဟန်ရှိသော မဟာရာဇာ၏ သက်တော် စောင့် ၇ ယောက် ကို တွေ့ ရ၏။

ဦးပေါ်ဦးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“လူ့ဘီလူးကြီးတွေ ပဲဗျ ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်တော့ ရှိပုံမရဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ မဟာရာဇာကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ဧည့်ခန်းထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံလေ၏။ သူသည် စော်ဘွားတစ်ဦးပီပီ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးနှင့် ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ စော်ဘွားကြီးက ကုလားဆန်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်

“သင်တို့ လာစောင့်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သက်တော် စောင့်ကြီးတွေ ဟာ စစ်တပ်တစ်တပ် လောက် အားကိုးရပါတယ်၊ သင်တို့ မင်းကြီးကိုလည်း ပြောထားပြီးပါပြီ၊ ဘယ်လောက် ထူးချွန်တဲ့ သူခိုးပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သက်တော် စောင့်ကြီးတွေ နဲ့ တွေ့ရင် တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာ ပါ၊ သူတို့ဟာ အိန္ဒိယက နာမည်ကျော် နပန်းသမားကြီးတွေ ပါ၊ လူ တစ်ယောက် ကို ချုပ်မိရင် အပိုင်းပိုင်း ချိုး ပစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က ဗာရဏသီမိုးမောင့်သည် လုံးရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ အလွန်ထက်မြက်သော သူခိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ အမျိုးမျိုး ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ယနေ့အထိ ဗာရဏသီမိုးမောင့်လုပ်သမျှ မအောင်မြင်သော အလုပ် မရှိသေးကြောင်း၊ သူ့အားဖမ်းဆီး၍ မရနိုင်သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့က လက်မှိုင်ချနေရကြောင်း ရှင်းလင်းပြရလေ၏။

ထိုအခါ မဟာရာဇာကြီးက

“သူခိုး တစ်ယောက် က ဒီလောက် အစွမ်းထက်နေတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာပဲ၊ သင်တို့ ဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း ရွှိုင့်ရယ်ဟိုတယ်မှာ စောင့်ကြပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး တက်မလာကြပါနဲ့။”

ဟု မေတ္တာရပ်ခံလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“ကောင်းပါပြီ စော်ဘွားကြီး”

ဟု ကတိပေးလိုက် လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်၌ သူခိုးကြီး ဗာရာဏသီမိုး မှောင့်အား စောင့်ရလေ၏။

စော်ဘွားကြီးနေထိုင်သော အထပ်သို့ လှေကားမှလွဲ၍ တက်စရာလမ်း မရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် လှေကားထစ်များ ကို သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ဦး၍ စောင့်ကြပ်ကြလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကိုစိန်မြင့်အား

“ဟေ့လူ...လှေကားနားမှာ ပဲ မနေနဲ့ လေ၊ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး”

ဟု ချောက်တွန်းလေရာ ကိုစိန်မြင့်က

“ဗာရာဏသီမိုးမှောင့်က ဒီလှေကားကပဲ အပေါ်ကို တက်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ကတော့ ဒီနားကပဲ စောင့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ကြ”

ဟု လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးအား မောင်းထုတ်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော် အားလုံးသည် နားလည်မှု ယူ၍ လှေကားတစ်ထစ်လျှင် တစ်ယောက် ကျထိုင်စောင့်လေတော့၏။

မဟာရာဇာကြီးသည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်တွင် တစ်ပတ်ကြာအောင် တည်းခိုမည် ဖြစ်ရာ နောက် ၆ ရက်ခန့် ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခခံရပေဦးမည်။ ဤမျှဒုက္ခဆင်းရဲခံ၍ ဗာရာဏသီမိုးမှောင့်အား စောင့်ကြပ်နေသော ကြောင့် အနည်းငယ် ရင်အေးသလို ဖြစ်နေမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော် ၅ ယောက် သည် လှေကားတစ်ထစ်လျှင် တစ်ယောက် ကျထိုင်စောင့်နေသဖြင့် ဗာရာဏသီမိုးမှောင့်သည် လှေကားငါးထစ်ကို လွန်မှသာလျှင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်နိုင်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗာရာဏသီမိုးမှောင့်အား လူတံတိုင်းကြီး ကာရံထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ညနေစောင်းသော အခါမှပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည်

အိမ်သို့ ခဏပြန်၍ ဇနီးမယားများ ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောရလေ၏။ ဇနီးချောမေ အဖော်ရစေရန် အိမ်နီးချင်းအပျိုကြီးအား အိမ်တွင် ညအိပ်ပေးပါရန် တောင်းပန်ရလေ၏။

ထိုနေ့ ညစာကိုမူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ရလေ၏။ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်၏ ပရောဂကြောင့် ထိုညက လှေကားထစ်များ ပေါ်တွင် သာ အိပ်ငိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သော အခါ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ စုံထောက်မင်းကြီး ရောက် လာပြီး လှေကားထစ်များ တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ကိုကြည့်၍

“အရူးတွေ ၊ လှေကားထစ်တွေ မှာ ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကိုတင်လှက ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်သည် ဤလှေကားမှလွဲ၍ အပေါ်ထပ်သို့ မတက်နိုင်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည် မိုးမှာ င်အား စောင့်ရန် အသေချာဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်စွာ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး နိုင်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ရှင်းလင်းပြလေရာ မင်းကြီးက

“ဗလယ်ဒီဖူးတွေ ၊ မောင်မင်းတို့ကို ဒီကိုလွှတ်တာ တိရစ္ဆာန်ရုံက မျောက်တွေ လို လှေကားထစ်မှာ ထိုင်မှိုင်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ပြီး စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ နား လည်လား၊ မောင်မင်းတို့ရုပ်တွေ ကိုလည်း ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေ နဲ့ တူအောင် ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်၊ ဒီ တိုင်းဆိုရင် ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်က မောင်မင်းတို့ ခေါင်းကို ထုသွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စောင့်ကြပ်ဖို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ မင်းကြီး ထွက်သွားသော အခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“မင်းကြီးက ကျုပ်တို့ကို တိရစ္ဆာန်ရုံက မျောက်တွေ လို့ ချီးမွမ်းသွားတယ်ဗျာ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း တွေ နဲ့ တူအောင် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ရဦးမယ်တဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု ညည်းညူလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဟံ..ဟံ..ဟံ...ဒါ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်ဆိုလည်း လုပ်ကြရုံပေါ့၊
ကိုစိန်မြင့်နဲ့ ကိုတင်လှက သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလုပ်၊ ဘီလပ်ပြန်ဆရာပွဲကြီးက
ဟိုတယ်အပေါက်ဝကနေ ဖိနပ်တိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်၊ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခရီးသည်တွေ ရဲ့
အထုပ်အဖိုးတွေ ကို သယ်ပို့ပေး”

ဟု ဆိုလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးက

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ကျုပ်က ဧည့်ကြိုကောင်တာက အမျိုး သမီးတွေ နားမှာ လိုအပ်တာတွေ
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမယ်”

ဟု ဆိုလေရာ ဦးပေါ်ဦးက

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားမိန်းမ မေကို ဒေါ်ဖြီး လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။

ထို့နောက်တွင် မူ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ သည် မင်းကြီး၏
အမိန့်အတိုင်း ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ သဖွယ် သရုပ်ဆောင်ရလေ၏ ။ မန်နေဂျာကြီး၏
စီစဉ်ပေးမှု ကြောင့် စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုမှာ စားပွဲထိုးများ ဖြစ်သွားကြလေ၏ ။
ဦးပေါ်ဦးကြီးမှာ စားဖိုခန်းတွင် တာဝန်ကျလေ ၏ ။ ကျွန်ုပ်မှာ မူ လုံခြုံရေး
တာဝန်ယူသူတစ်ဦးအ ဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်မှာ ဟိုတယ်ဝန်းကျင်ကို မကြာခဏလှည့်လည်ကြည့်ရှုရ၏ ။
ထိုအခါ ဟိုတယ် အနီးတွင် အရပ်ဝတ်နှင့် ပုလိပ်များ ခြေချင်းလိမ်နေသည်ကို မြင်ရ၏ ။

ဟိုတယ်၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေပြီး
ဟိုတယ်၏ အနောက်မှာ လည်း တွယ်ကပ်၍ တက်ရန်မ ဖြစ်နိုင်လှပေ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဗာရာဏသီမိုးမှော င်သည် အခက်အခဲများ စွာ တွေ့ မည် မှာ
သေချာ၏ ။ ဟိုတယ်အတွင်း သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုမှာ
စားပွဲထိုးများ အ ဖြစ် သဏ္ဍာန်လုပ်သရုပ်တူစေရန် သရုပ်ဆောင်ရသဖြင့် လွန်စွာ
ပင်ပန်းဆင်းရဲနေဟန်ရှိလေ၏ ။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကမူ စားဖိုမှူး ဝတ်စုံကြီး တကားကားဖြင့်
ဟိုတယ်အနောက်မှ ထွက်လာပြီး

“ဇိမ်ပဲဗျာ၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူး၊ စားစရာတွေ လည်း မျိုး စုံအောင်
စားနေရတယ်၊ ကျုပ် တော့ ဒီလိုသာနေမယ်ဆိုရင် စုံထောက်အလုပ်က ထွက်ဆိုလည်း
ကပြီးထွက်တယ်”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုလေ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်တွင်
တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏ ။ ထိုရက်များ အတွင်း မဟာရာဇာကြီးသည်
ဟိုတယ်အပြင်သို့ ထွက်လေ့မရှိဘဲ မနက်စာညစာကိုပင် သူ၏ ကိုယ်ရံတော် များ က
ဟိုတယ်အောက်သို့ ဆင်းယူကြောင်း တွေ့ ရ၏ ။

မဟာရာဇာကြီးထံသို့ ဧည့်သည်များ လာရောက်တွေ့ ဆုံသော အခါ
မြေညီထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းမတွင် လက်ခံတွေ့ ဆုံကြောင်း သိရ၏ ။

ဧည့်သည်များ ကို ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ဖြင့်
ကြည့်ရှုရာ မဝီလမ်းရှိ နာမည် ကြီးကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည်များ ဖြစ်နေလေ၏ ။

မဟာရာဇာကြီး၏ စိန်တုံးကြီးမှာ အရောင် ၊ အဝယ် ဖြစ်ပုံမရသေးပေ။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မဟာရာဇာကြီး ပြန်ပေတော့မည် ။ ဗာရာဏသီမိုးမှော င်ကိုမူ
အရိပ်အယောင် ပင် မမြင်ရသေးပေ။ မဟာရာဇာကြီးနှင့် ယနေ့ နံနက်ပိုင်းက တွေ့ ဆုံ၍

စိန်တုံးကြီးပျောက်ဆုံးခြင်း ရှိ မရှိ မေးမြန်းလေရာ မဟာရာဇာကြီးက ရယ်မော၍

“စိန်တုံးကြီးဟာ အိပ်ချိန်စားချိန်ကလွဲပြီး ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လူယုံတော် ကြီး မျက်စိရှေ့မှာ အမြဲရှိ တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးနှင့် တွေ့သော အခါ၌ လည်း ၎င်းက

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င် လက်လျှော့ရပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်လည်း အချိန်မီ ရောက်မလာဘူးဗျို့ ၊ ဓားပြအဖွဲ့ကိုဖမ်းဆီးရင်း ရိုးမတောထဲ ရောက်သွားပြီထင်တယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီနေ့ည နောက်ဆုံးညဗျ မနက်ဖြန်ညဆို မဟာရာဇာကြီး ပြန် တော့မယ်၊ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်အတွက် ဒီနေ့ညတစ်ညပဲ အခွင့်အရေး ရှိတော့တယ်၊ ကျုပ်တို့ သတိထားရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“အိပ်ရေး ပျက်ပေါင်းလည်း များ လှပါပြီဗျာ၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီညတော့ အထူးသတိစီရိယထားရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုညက စုံထောက်မင်းကြီးရောက်လာပြီး မဟာရာဇာရှိရာ အထပ်သို့ တက်၍ စိန်တုံးကြီးကို အထူးသတိထား၍ စောင့်ရှောက်ရန် သတိပေးခဲ့သေး၏ ။

ထိုညသည် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ အတွက် ညတာရှည်သော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့ပေ၏ ။ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ မည် သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းသော အခါ ကျွန်ုပ်က မဟာ ရာဇာကြီးအခန်းသို့ သွားကာ စိန်တုံးကြီးပျောက်ဆုံးခြင်း ရှိ မရှိ မေးမြန်းလေရာ မဟာရာဇာကြီးက ရယ်မော၍

“သင်တို့ဟာ သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ သူခိုး တစ်ယောက် ကို အထင်ကြီးနေ တယ်၊ စိန်တုံးကြီးဟာ လုံးဝမပျောက်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင်

အလုံးကြီးကျသွားလေ၏ ။ မင်းကြီးထံ သို့လည်း စိန်တုံးကြီးမပျောက်ဆုံးကြောင်း

ဖုန်းဆက်၍ မင်းကြီးထံသို့လည်း စိန်တုံးကြီး မပျောက် ဆုံးကြောင်း ဖုန်းဆက်၍ အစီရင်ခံရလေ၏။ မနက် ၉န နာရီခန့်ရှိသော အခါ မဟာရာဇာကြီး၏ လူယုံတော် ကြီးသည် ဥရောပဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်၍ ဟိုတယ်မြေညီထပ်သို့ ကော်ဖီဆင်း သောက်လေ၏။ သူသည် ယခင်နေ့များ က ကော်ဖီကို တတိယထပ်တွင် သာ သောက်ပြီး ယနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသောက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ မဟာရာဇာကြီး၏ လူယုံတော် ကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် လွန်စွာ ဝိသသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်

“ဒါလဟိုဇီလမ်းကို သွားချင်တယ်၊ ဟိုတယ်နဲ့ ဝေးသလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ကမ်းနားလမ်းနဲ့ ဒါလဟိုဇီလမ်း မဝေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူယုံတော် ကြီးက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထိုးပြပြီး

“ဒါလဟိုဇီလမ်းမှာ တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရလို့ပါ။ အဲဒီ ပြပွဲမှာ ကျွန်ုပ် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ရှိနေတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒါလဟိုဇီလမ်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူယုံတော် ကြီးသည် တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာအိုးကြီး ဖြစ်ပုံရ၏။ လူယုံတော် ကြီး လက်ထဲရှိ စာရွက်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ၏ ကြော်ငြာစာရွက် ဖြစ်၏။

အကောင်းစားစက္ကူပြောင်တွင် ကြော်ငြာစာသားများ ကို ရိုက်နှိပ်ထားပြီး ရှားပါးတံဆိပ်ခေါင်းအချို့ ၏ ပုံကိုလည်း ပြသထား၏။ ထိုစာရွက်များ ကို ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် ရောက်စကပင် မကြာခဏမြင်တွေ့ဖူး၏။ လူယုံတော် ကြီးမှာ ယနေ့မှပင် ကြော်ငြာစာရွက်ကို စတင်မြင်ဖူးပုံရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ၎င်း အား တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးအား ခေါ်ယူ၍ အကျိုး အကြောင်းပြောကာ လူယုံတော်
ကြီးအား ဒါလ ဟိုဇီလမ်းရှိ တံဆိပ်ခေါင်းပြွဲပြုလုပ်ရာ ခန်းမသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏
။

ပြွဲသို့ ရောက်သော အခါ တံဆိပ်ခေါင်းများ ကို စိတ်မဝင်စားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က
ကားပေါ်မှာ ပင် ထိုင်နေခဲ့၏ ။နာရီဝက်ခန့်ကြာသော အခါ လူယုံတော် ကြီး
ပြန်ရောက်လာပြီး လွန်စွာ ရှားပါးသော တံဆိပ်ခေါင်းများ ကို ကြည့်ခွင့်ရ၍ သူ
အလွန်ကျေနပ်မိကြောင်း ပြောဆိုပြီး လိုက်ပို့ပေး သော ကျွန်ုပ်အားလည်း ကျေးဇူးတင်စကား
အတန်တန် ပြောရှာ၏ ။ ဟိုတယ်သို့ပြန်ရောက်သော အခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆီးကြို
၍

“မဟာရာဇာကြီး အထုပ်အပိုး ပြင်နေပြီဗျို့ ၊ ညနေဆိုရင်
သင်ဘာဆင်းတော့မယ်၊ ကျုပ်တော့ ဟိုတယ်မှာ ပျော်နေပြီ၊ စားဖိုခန်းက
မထွက်ချင်တော့ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ခင်ဗျားက ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားရတော့ ပျော်မှာ ပေါ့ဗျာ၊
စုံထောက်ကိုစိန် မြင့်တို့ ကတော့ နေ့စဉ် ခိုလိုညည်းနေတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဖြင့်
ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ ကို ပြောဆိုနေစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့
ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“ဟာ...ကိုမင်းအောင် ပြန်လာပြီ၊ ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲဗျ”

“ဒီနေ့မနက်ဘဲ ရောက်တယ်ဗျ ကျွန်တော် ဓားပြဂိုဏ်းကိုဖမ်းဆီးရင်း
ရိုးမတောထဲကို ရောက် သွားလို့၊ စုံထောက်မင်းကြီးရဲ့ သံကြိုး ကို မဖတ်ရဘူး၊ မနေ့ညက

အုတ်ဖိုမြို့ ပေါ် ပြန်ရောက်မှ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်အကြောင်း ကြားရလို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ခဲ့တာဗျ”

ဆားပုလင်းမင်းအောင် စကားကို နားထောင်၍ ဦးပေါ်ဦးက

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င် လက်လျှော့သွားပြီဗျ စိန်တုံးကြီးကို ဘယ်လိုမှ မခိုး လိုက်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြဲ၍

“ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဗျ သူက အင်မတန် ဉာဏ်ပြေးတယ်၊ ကျွန်တော် အုတ်ဖိုက အမြန်သာပြန်လာရတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ နောက်များ ကျနေမလားလို့ စိုးရိမ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ ကြော်ငြာစာရွက်ကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြဲလိုက်ပြီး..

“ဟင်..ဒီတံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ ကြော်ငြာက ထူးဆန်းလှချည်လား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အခုလေးတင် မဟာရာဇာရဲ့ လူယုံတော် ကြီးက တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ ကြည့်ချင်တယ် လိုက်ပို့ ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးလိုက် သေးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဟာ ..ဒါဆို မဟာရာဇာရဲ့ လူယုံတော် ကြီး ဘယ်မှာ လဲ”

ဟု အလန့်တကြား မေးမြန်းလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က

“ပြပွဲမှာ နာရီဝက်လောက်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် နဲ့ အတူ ပြန်လာခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ကတော့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ကို စိတ်မဝင်စားတာနဲ့ ကားပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်”

ဟု ဖြေလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဟိုက်..ဒါဆိုရင် စိတ်တုံးကြီး ပါသွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ လူယုံတော် ကြီးကို အမြန်ရှာဖို့။”

ဟု ဆိုကာ ဟိုတယ်လှေကားထစ်များ အတိုင်း ပြေးလွှား၍ တတိယထပ်သို့ တက်သွားလေ၏ ။

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သော အခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနီးသို့ နပန်းသမားကြီးနှစ် ဦး ရောက်လာပြီး မပြောမဆိုနှင့် ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုး စားလေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်က တိမ်းရှောင်၍ ကုလားစ ကားဖြင့်

“ဖယ်စမ်း၊ ငါ မင်းတို့ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုသော် လည်း နပန်းသမား လူသန်ကြီးနှစ် ဦးသည် နားမထောင်ဘဲ ရှေ့သို့တိုးလာသ ဖြင့် ကိုမင်းအောင်က လူသန်ကြီးတစ်ဦး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့် ဆတ်ခနဲထိုးလိုက်ရာ ချက်ကောင်းထိသွားသဖြင့် အွတ်ခနဲမြည် ကာ မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွား၏ ။

ကြောင်အမ်းအမ်း ကြည့်နေသော ကျန်လူသန်ကြီး တစ်ယောက် အား ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ မေးဖျားကို ခြေဖြင့် ခတ်လိုက်ရာ လူသန်ကြီးလည်း ဖင်ထိုင်ရက်လဲလေ၏ ။ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြောင့် အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှ လူသန်ကြီးနှစ် ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး ကိုမင်းအောင်အား ဗာရာဏသီမိုးမှော င်အမှတ်နှင့် ဖမ်းဆီးလေရာ ကိုမင်းအောင်သည် ရှင်းပြချိန်မရသဖြင့် လှေကားလက် ရန်းကို လက်ဖြင့် ထောက်၍ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပလျှင် ကျွေးမွေးလေ့ရှိသော စားပွဲရှည်ကြီးအတိုင်း ပြေးလွှားသွားလေ၏ ။ လူသန်ကြီးများ လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်များ လည်း..

“မလုပ်ကြပါနဲ့ မှားနေပြီ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်၍ တားဆီးသော်လည်း လူသန်ကြီးများ မှာ နားဝင်ဟန်မရှိ ပေ။

ကိုမင်းအောင်သည် မဟာရာဇာကြီး၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သော အခါ လူသန်ကြီး ၃ ဦး ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြီး လူသန်ကြီး ၅ ဦးက ကိုမင်းအောင်ကို ပိုင်းရံထားလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ထုတ်၍

“မင်းတို့အားလုံး နောက်ဆုတ်စမ်း၊ ငါဟာ စီအိုင်ဒီက စုံထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူသန်ကြီးများ လည်း နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှ မဟာရာဇာကြီး ထွက်လာပြီး

“ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ..”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လဲကျနေသော လူသန်ကြီးနှစ် ယောက် ကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူး သွားပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“သင် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လွန်စွာ ပီသသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်

“ကျုပ်ဟာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက် တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ သင့်ရဲ့ သက်တော် စောင့်နှစ် ယောက် ကို တိုက်ခိုက်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ နားလည်မှု လွှဲလို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါ အရေး မ ကြီးပါဘူး၊ အရေး ကြီးတာက သင့်ရဲ့ လူယုံတော် ဘယ်မှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မဟာရာဇာကြီးက အိပ်ခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်၍

“မကြာသေးမီက လူယုံတော် ကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မဟာရာဇာကြီးရဲ့ စိန်တုံးကြီး အခိုးခံလိုက်ရပြီ၊ သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မဟာရာဇာကြီးသည် မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ခဏကြာလျှင်

“သွားပြီ ၊ စိန်တုံးကြီး မရှိတော့ဘူး”

ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ လည်း မဟာရာဇာ၏ အိပ်ခန်း ကျယ်ကြီးအတွင်း သို့ နောက်မှလိုက်၍ ဝင်သွားသော အခါ စားပွဲခုံပေါ်တွင် လွန်စွာ ခမ်းနားလှပသော ငွေကလပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ ရပြီး မဟာရာဇာက

“ငွေကလပ်ထဲက စိန်တုံးကြီး ထည့်ထားတာ မရှိတော့ဘူး”

ဟု မယုံကြည်နိုင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။ ပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“စိန်တုံးကြီး ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ”

ဟု နှမြောတသဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို မီးညှိဖွားရှိုက်၍

“စိန်တုံးကြီးကို ဗာရာဏသီမိုးမှောင် ခိုး သွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့ ၊ မိုးမှောင်ဟာ တစ်နည်း နည်းနဲ့ စိန်တုံးကြီးကို ပြန်ပို့ပေးမှာ ပါ”

ဟု ဖြေလေရာ မဟာရာဇာကြီးက

“ကျုပ်ရဲ့ လူယုံတော် ကြီး ဘယ်ပျောက်နေလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“သင့်ရဲ့ လူယုံတော် ကြီးဟာ ဒါလဟိုဇီလမ်းက တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲလုပ်တဲ့ ခန်းမမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အိုင်ပီရေ...ခိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲခန်းမကို ပြန်သွားပြီး လူယုံတော် ကြီးကို ရှာ ပေးပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲသို့ သွားကာ လူယုံတော် ကြီးကို ရှာဖွေရလေ၏ ။

တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲအတွင်း : ကြည့်ရှုသူ တစ်ယောက် စ နှစ် ယောက် စသော ရှိပြီး လူယုံတော် ကြီးကို မတွေ့ ရပေ။

ထို့ကြောင့် ပြခန်းအနောက်ရှိ အခန်းငယ်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေလေရာ ချက်ထိုးထား သော အခန်းထဲတွင် ပါးစပ်ပိတ်၍ ခြေလက်များ ကို ကြိုး ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခံရသော လူယုံတော် ကြီးကို တွေ့ ရလေ၏ ။

လူယုံတော် ကြီးကို ကယ်တင်၍ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ဆားပုလင်းမင်း အောင်က

“ဗာရာဏသီမိုးမော င်ဟာ နယ်နယ်ရရ သူခိုး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုကို ပိပိရီရီနဲ့ စနစ်တကျ ကြိုတင်ကြံစည်လေ့ရှိတယ်။ သူဟာ စိန်တုံးကြီးကို ခိုးယူဖို့အတွက် လူယုံတော် ကြီးရဲ့ အားနည်းချက်ကိုရှာပြီး အသုံးချသွားတာပဲ။ အားနည်းချက်ဆိုတာ ဝါသနာပေါ့ဗျာ၊ လူတွေ ဟာ ဝါသနာရှိတဲ့ဘက်မှာ အားနည်းလေ့ရှိတယ်။ မိန်းမဝါသနာပါတဲ့သူကို မိန်းမနဲ့ ဆွယ်ရင် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာတာပဲ။ လောင်းကစားဝါသနာပါတဲ့သူကို ဝိုင်းကောင်းကောင်းရှိ တယ်ဆိုရင် မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ လူယုံတော် ကြီးဟာ တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာပါကြောင်း အိန္ဒိယမှာ နေစဉ်ကတည်းက သူ စုံစမ်းထားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှားပါးတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းပြပွဲ ကြော်ငြာစာရွက်ကို ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်ကိုပို့ပြီး လူယုံတော် ကြီးကို ဆွဲဆောင်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဟာ ကြော်ငြာစာရွက်ကို မြင်ကတည်းက သံသယရှိခဲ့ပါတယ်။ စာရွက်မှာ နမူနာအ ဖြစ် ပြထားတဲ့

ပဉ္စမမြောက်ကျော့ဘုရင်လက် ထက်က တံဆိပ်ခေါင်းဆိုတာ မြန်မာပြည်အနေနဲ့ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတံဆိပ်ခေါင်းမျိုး ဟာ အလွန်ရှားပါး ပြီး အလွန်လည်း တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ အခြားဖော်ပြထားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ကလည်း မရှိနိုင်ဘူး၊ တကယ်တော့ တံဆိပ်ခေါင်းအတုတွေ ပြုပြီး လူယုံတော် ကြီးကို အပြင်မရောက် ရောက်အောင် ခေါ်ထုတ်သွားတာပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ရတာ ကို လူယုံတော် ကြီးက ဆက်ပြောပါလိမ့် မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူယုံတော် ကြီးက ချောင်းဟန်၍

“ဒီကမိတ်ဆွေ ပြောသွားသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော် တံဆိပ်ခေါင်းပြုဖွဲ့မှာ အလွန်ရှားပါးတဲ့ တံဆိပ် ခေါင်းတွေ ကို မြင်ရအောင် အလွန်အံ့ဩ ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ အတုတွေ လိုတော့ သံသယမ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေတုန်းမှာ ၊ အလွန်မွန်ရည်တဲ့လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် အနားကို ရောက်လာပြီး ဒီထက်ရှားပါးတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ လူကြီးမင်း ကြည့်ချင်ရင် ရုံးခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာနဲ့ လိုက် သွားပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ဟာ အင်မ တန် အဖိုးတန်တဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေ ပါ၊ အတုလို သံသယမ ဖြစ်အောင် ပိရိသေသပ်ပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ခဏကြာတော့ သူ့ဥဉ်းခံတဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်မိပါတယ်၊ ကော်ဖီသောက်ပြီး ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်၊ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုး နဲ့ တုတ်ထားပါ တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“ဗာရဏသီမိုးမှာ င်ဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်တော် တယ်၊ သူ့ရဲ့ မိတ်ကပ်ပညာစွမ်းနဲ့ သူလိုချင်တဲ့ ရုပ်မျိုး ကို ပြုပြင်ယူလို့ရတယ်၊ သူ ကံကောင်းချင်တော့ လူယုံတော် ကြီးရဲ့ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဟာ သူနဲ့ အတော် တူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ အလွယ်တကူ ရုပ်ဖျက်ပြီး လူယုံတော် ကြီးအသွင်နဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်၊ ဟိုတယ်ကိုရောက်တော့ လူရိပ်လူခြေကိုကြည့်ပြီး လစ်တာနဲ့ စိန်တုံးကြီးကိုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် အထင်တော့ သူဟာ

ဟိုတယ်ကထွက်ရင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်မယ်ထင် တယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်
ဖြစ် စိန်တုံးကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ သူဟာ တစ်နည်းနည်း နဲ့ ပြန်ပို့ပေး မှာ ပါ၊
သူဟာ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်တဲ့ သူဌေးသူကြွယ်တွေ ရဲ့ ပစ္စည်းကိုသာ ခိုးယူတာပါ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ထိုအခါ မဟာရာဇာကြီးက

“အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်ပဲ၊ သူက ကျုပ်စိန်တုံးကြီးကို
ဘာလို့ ခိုးယူတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍

“သူ့မှာ ဝါသနာတစ်မျိုး ရှိတယ်၊ အဲဒါ ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့
အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို လှောင်ပြောင်တဲ့ဝါသနာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ သူ တစ်နေ့နေ့တော့ ထိပ်တိုက်တွေ
့ဦးမှာ ပါ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားသည် မှန်ကန်၏ ။ တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင်
ဗာရာဏသီမိုးမှာ င်ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာ၏ ။ ရန်ကုန်မြို့ ရှိ
မျက်မမြင်စောင့်ရှောက်ရေး ကျောင်းသို့ ငွေ ၅၀၀၀/- လှူဒါန်းလျှင် မဟာရာဇာ၏
စိန်တုံးကြီးကို ပြန်ပို့ပေးမည် ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့၏ ။

မဟာရာဇာကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် မျက်မမြင်ကျောင်းသို့ ငွေ ၅၀၀၀/- လှူ
ဒါန်းခဲ့၏ ။ နောက် တစ်နေ့နံနက်မှာ ပင် မဟာရာဇာ၏ လက်ထံသို့ စိန်တုံးကြီး
ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၏ ။ မဟာရာဇာကြီးသည် မူလပြန်မည် ဟု ခန့်မှန်းထားသော ရက်မှ
မြန်မာပြည်တွင် ၁၀ ရက်ခန့်ပိုနေသွား ခဲ့၏ ။

ထို့ကြောင့် ပင် မိုးကုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရန်ကုန်မြို့ သို့ ဆင်းအလာနှင့် ကြုံ
ကြုံကြိုက်ပြီး စိန်တုံး ကြီး အရောင် အဝယ် ဖြစ်သွားခဲ့၏ ။ မဟာရာဇာကြီးသည် အဆိုထံမှ
အကောင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုရ ပေမည် ။
